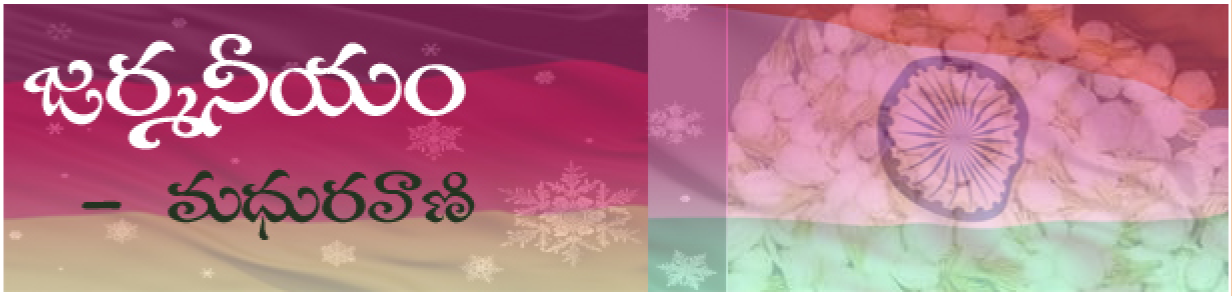

దోసెడు మంచు పూలు.. గుప్పెడు గుండె ఊసులు..

మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళినా, ఎవరైనా మనింటికి వచ్చినా గుమ్మంలోనే ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకోవడం సంప్రదాయం కదా! అందుకనీ...

"నమస్తే అండీ."

"నమస్తే.. ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేనండీ. మధురని.."

"మధురా.. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుందే.."

"మరేనండీ.. ఇదివరలో ఇక్కడే కౌముది గడపలో కూర్చుని మీకు కొన్నికథలు చెప్పాను కదండీ.."

"ఆఆ.. గుర్తొచ్చింది.. ఏంటమ్మా సంగతి.. ఇలా వచ్చావేం?"

"మరేంలేదండీ.. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు మీతో సరదాగా మాదేశం కబుర్లు చెపుదామని వచ్చానండీ.."

"మీదేశమా.. నువ్వు ఎక్కడ ఉంటావేంటి?"

"నేను జర్మనీలో ఉంటానండీ. అప్పుడే పావొంతుపైన జీవితం ఇక్కడే గడిచిపోయిందండీమరి.. అందుకే మాదేశం అనేసాను."

"ఏంకబుర్లు చెప్తావేంటి.. ఏదో దోసెడూ గుప్పెడూ అంటున్నావే?"

"మరేనండీ.. మన ఆంధ్రదేశంనుంచీ ఈదేశానికి ఎగిరొచ్చాక ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నెన్ని మంచుపూలవానల్లో తడిసానో కదండీ.. ఆ జ్ఞాపకాల ఊసుల్ని నెలకోదోసెడైనా నింపుకొచ్చి మీ అందరితో పంచుకుందామనీ.."

"ఓహో.. మంచిపనే.. మరి మమ్మల్నేం చెయ్యమన్నావిప్పుడు?"

"మీరేం చేయక్కర్లేదండీ. ఎంచక్కా వేడిగా కాఫీనో, టీనో పక్కనపెట్టుకుని, వెచ్చగా చెంపన చేతులు పెట్టుక్కూర్చుని హాయిగా నేచెప్పే కబుర్లన్నీటికీ ఊకొడితే చాలు.. అదే మహాభాగ్యం.."

"ఊ.. కానివ్వు మరి.. శుభం.. నీదేఆలస్యం!"

:-)

కొత్త పాతల మేలు కలయిక!

జర్మనీలో మార్చి, ఏప్రిల్, మే.. ఈ మూడు నెలలు స్ప్రింగ్ సీజన్ అంటారు. పేరుకి వసంతం వచ్చేస్తున్నట్టే ఉన్నాసరే మార్చి నెలంతా నాలుగు రోజులు మంచు కురిస్తే ఒక రోజు ఎండ కాస్తూ వాతావరణం వింత పోకడలు పోతూ ఉంటుంది. మంచేమో నేనిప్పుడప్పుడే వెళ్ళనని మంకు పట్టు పట్టినట్టుగా సన్నటి జల్లుల్లా కురుస్తూనే ఉంటుంది. వసంతమేమో ఇప్పుడు నా వంతు, ఏమైనా సరే వచ్చి తీరుతానన్నట్టు ఈ మంచుని ఏ మాత్రం లక్ష్యపెట్టకుండా ఎండి మోడులైన చెట్ల మీద చిగుర్లు, మొగ్గలు తొడగడానికి పూనుకుంటుంది. ఒకోసారి early spring లో ఎప్పుడూ వచ్చే Crocus లాంటి పువ్వులు విరిసాక కూడా వాటి మీదే మంచు కురుస్తూ ఉంటుంది. అంత సుకుమారంగా ఉండే పూలు కూడా ఆ మంచులో ఉస్సూరుమని వాలిపోకుండా నిబ్బరంగా తలెత్తుకుని నిలబడే ఉంటాయి. అబ్బా చూడటానికి అంత సున్నితంగా కనిపించే ఈ పువ్వులకి ఇంత చలిని తట్టుకుని ఎదురు నిలబడే శక్తి ఎక్కడి నుంచి కదా.. అబ్బురంగా అనిపిస్తుంది. మొత్తానికి ఏప్రిల్ సగం దాకా కూడా అడపాదడపా చలిగాలులు, మంచు పలకరింపులు తప్పవనే చెప్పాలి. మంచు ఎంతగా ఇబ్బంది పెట్టినా ఇలా ఏడాది పొడవునా నెలనెలకీ వాతావరణంలో వచ్చే విపరీత మార్పులు, వాటికి అనుగుణంగా ప్రకృతి మార్చే రంగులు శ్రద్ధగా గమనించుకుంటూ పోవడం అదో సరదాగా ఉంటుంది. :-)

ఏప్రిల్ ఒకటో తేదీని ప్రపంచ వ్యాప్తంగా చాలా దేశాల్లో 'ఫూల్స్ డే ' గా జరుపుకుంటారని మనకి తెలిసిన విషయమే కదా! అయితే, జర్మనీలో ఏప్రిల్ ఫూల్స్ డే జరుపుకుంటారని నాకెప్పుడూ అనిపించలేదు. మనం కూడా చిన్నప్పుడు స్కూల్లో ఏప్రిల్ ఫూల్ అంటూ తెగ అల్లరి చేసేవాళ్ళం కానీ పెద్దయ్యే కొద్దీ ఈ ఫూల్స్ డే కి పెద్ద ప్రాముఖ్యాన్ని ఇవ్వం కదా.. వీళ్ళూ అంతేనేమోలే అనుకున్నాను. ఒకసారి మా కొలీగ్ ఒకరితో మాట్లాడుతున్నప్పుడు తెలిసింది వీళ్ళకి కూడా ఫూల్స్ డే సరదా ఉందని. అసలు ఈ ఫూల్స్ డే పుట్టు పూర్వోత్తరాల గురించి ఉన్న రకరకాల చారిత్రిక కథనాల్లో ఈ ఆచారం పదహారో శతాబ్దపు రోజుల్లో జర్మనీలోనే మొదలైందని

ఒక అంచనా. ఈ ఫూల్స్ డే రోజున ఆట పట్టించడాలన్నీ మధ్యాహ్నం పన్నెండింటి లోపే ముగించెయ్యాలి. ఆ తర్వాత ఫూల్స్ ని చెయ్యడం అనేది దురదృష్టాన్ని తెచ్చేదిగా భావిస్తారట కొందరు. అలా పన్నెండు తర్వాత ఫూల్స్ ని చెయ్యబోయిన వారే ఫూల్స్ అయినట్టుగా అనుకుంటారట మరి కొందరు.

ఈ రోజుల్లో ఏప్రిల్ ఒకటిన ఒకరినొకరు ఫూల్స్ ని చేసుకోడం అనేది అంత తరచుగా కనిపించకపోయినా మీడియా వాళ్ళు మాత్రం అప్పుడప్పుడూ విచిత్రమైన వార్తలతో జనాల్ని ఏప్రిల్ ఫూల్ చేసే ప్రయత్నం చేస్తుంటారు. 2001 లో బెర్లిన్ లోని ఒక వార్తాపత్రిక నగరంలోని లోకల్ ట్రైన్ స్టేషన్స్ కి పెట్టే పేర్లని ప్రభుత్వం వేలం వేసి అత్యధిక మొత్తంలో కొనుక్కున్నవారు సూచించిన పేర్లనే ఆయా స్టేషన్లకి పెడతారని ప్రచురించింది. 2003 లో బెర్లిన్ లో ఉన్న అమెరికన్ ఎంబసీని ఉన్నట్టుండి మారుస్తున్నట్టు ప్రకటించారు మరో వార్తా పత్రిక వాళ్ళు . 2004 లోనేమో iShave అనే ఒక కొత్త టెక్నాలజీ రాబోతోందని, దాని ద్వారా మీ iPod తో సంగీతం వినడమే కాదు ఎప్పుడంటే అప్పుడు సులభంగా షేవ్ చేసుకుని అందంగా తయారవచ్చు అని ప్రచురించి పాఠకులని ఏప్రిల్ ఫూల్స్ ని చేసారు. :-)

క్రిస్మస్ తర్వాత మళ్ళీ అంత సందడిగా జర్మనీలో జరుపుకునే పండుగ ఈస్టర్ కూడా ఈ సీజన్లోనే వస్తుంది. గుడ్ ఫ్రైడే, ఈస్టర్ మండే తో కలిపి మొత్తం నాలుగు రోజులు ఈస్టర్ సెలవులుంటాయి ఇక్కడ. ఈ పండుగ జరుపుకోవడంలో రెండు అంశాలు ప్రధానంగా కనిపిస్తాయి. ఒకటి శిలువ వేయబడిన క్రీస్తు మళ్ళీ తిరిగి వచ్చిన రోజన్న ప్రాముఖ్యం అయితే, మరొకటి ఇన్ని నెలల తరబడి చలికి ఎండిపోయి, చీకటి లాంటి నిశబ్దంలో ఉన్న ప్రకృతి మేలుకుని కొత్త చిగుర్లు తొడగడం మరొక కారణం. పండుగ ఆ నాలుగు రోజులే అయినా క్రిస్మస్ నెలంతా ఊరు రకరకాల అలంకరణలతో ఎలా అయితే ముస్తాబవుతుందో ఈస్టర్ నెలంతా కూడా అలాగే అలంకరింపబడుతుంది.

ఈస్టర్ అలంకరణ అంటే ఈ కాలంలో విరిసే రకరకాల స్ప్రింగ్ బ్లూమ్స్, కోడిగుడ్లు, ఇంకా బన్నీలు (కుందేళ్ళు). రకరకాల చాక్లెట్, కుక్కీస్, తీపి రుచుల్లో కోడిగుడ్డు, కుందేళ్ళ ఆకారంలో తయారు చేసే వాటినే ఈస్టర్ ఎగ్స్, ఈస్టర్ బన్నీస్ అంటారు. వాళ్ళ వాళ్ళ అభిరుచులని బట్టి ఉడకబెట్టిన కోడిగుడ్ల మీద రకరకాల రంగులు, డిజైన్లు వేసి అలంకరిస్తారు. ఇవన్నీ స్నేహితులు, కుటుంబ సభ్యులతో ఆప్యాయంగా ఇచ్చి పుచ్చుకుంటారు. కేవలం తినడానికే కాకుండా ప్లాస్టిక్ తోనో, చెక్కతోనో, గడ్డితోనో, మైనంతోనో, రకరకాలుగా కోడిగుడ్లు, బన్నీలు, గొర్రె పిల్లలు లాంటి బొమ్మలన్నీ తయారు చేసి అలంకరణగా ఇళ్ళల్లో, ఆఫీసుల్లో పెట్టుకుంటారు. ఈ సీజన్లో ఎక్కడికి వెళ్ళినా ముద్దు ముద్దుగా ఇవే కనిపిస్తుంటాయి. కొంతమంది ఈస్టర్ ట్రీ పెట్టుకుంటారు. అంటే చెట్టు కొమ్మలకి ఇలాంటి రకరకాల బొమ్మలు వేలాడదీసి అలంకరిస్తారు. ఈస్టర్ సమయంలో పాత క్రిస్మస్ ట్రీ లని

పోగేసి ఇరుగూ పొరుగూ కలిసి చలిమంటగా వేసుకుని కొత్త ఋతువుకి స్వాగతం పలకడం కూడా ఒక ఆచారం జర్మనీలో. ఇదేదో మన సంక్రాంతి భోగి మంటలా ఉంది కదూ! :-)

ఇక్కడ వీళ్ళు జరుపునే పండగలు, పాటించే ఆచారాలు, సాంప్రదాయక అలవాట్లు, ఆహార వ్యవహారాలు ఇవన్నీ కూడా నిన్నో మొన్నో మొదలైనవి కావు. వందల సంవత్సరాల నుంచీ అనాదిగా వస్తున్నవి. అయితే, మారుతున్న కాలంతో పాటు వాళ్ళ సాంస్కృతిక సంపదని చేజార్చుకోకుండా, కొత్త కొత్త ఆలోచనలతో వారి పాత ఆచారాలు, పద్ధతులనే నిత్య నూతనంగా మార్చుకుంటూ

సాగిపోతుంటారు. 'కొత్తొక వింత పాతొక రోత' అన్న నానుడి జర్మన్ల విషయంలో అస్సలు నప్పదు. కొత్తదనాన్ని ఎంతగా ఆకళింపు చేసుకుంటారో, అంతకంటే ఎక్కువగా పాతదనాన్ని ప్రేమిస్తారు. ఏదైనా సరే ఎంత పాతది అయితే అంత విలువ ఇక్కడ. ఏదైనా పండగ వచ్చినప్పుడల్లా వాళ్ళ సంప్రదాయక దుస్తులు ధరించడాన్ని బోల్డు గర్వంగా భావిస్తారు.

ఏ మారుమూల ఊరికి వెళ్ళినా సరే ఒక విగ్రహమో, బొమ్మో, భవంతో, చర్చో, చివరికి రాయో రప్పో అయినా సరే ఎన్నేళ్ళు పాతది అయితే దానికి అంత విలువ, గౌరవం ఉంటుంది. దాని పక్కనే ఇది ఫలానా పంతొమ్మిదో శతాబ్దంలో ఫలానా సందర్భంలో కట్టారు అంటూ దాని చరిత్ర అంతా రాసి పెడతారు. ఎంత చిన్న ఊరికి వెళ్ళినా సరే ఏదో ఒక బుల్లి మ్యూజియం అయినా ఉంటుంది. ఆ ఊరి చరిత్రకి సంబంధించిన వివరాలన్నీ అక్కడ ఉంటాయి. ఇక బెర్లిన్, మ్యూనిక్ లాంటి మహా నగరాల సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. రకరకాల మ్యూజియంలు చాలా పెద్ద పెద్దవి బోల్డు ఉంటాయి.

ఇలా ప్రతీదాని గురించి రాసి పెట్టినవి దేశంలో ప్రతీ మూలా చూసీ చూసీ కొన్నాళ్ళకి బాబోయ్ అసలు ఈ దేశమంతా అంత ముఖ్యమైనవి ఉన్నాయా మరీ చోద్యం కాకపోతే.. అనిపించింది నాకు. కొంత ఆలోచించాక అర్థమైంది. కొన్ని శతాబ్దాల

నుంచీ నాగరికత వెల్లివిరుస్తున్న ఏ దేశంలోనైనా ఇలాగే ఎన్నెన్నో చారిత్రిక ఆనవాళ్ళు ఉంటాయి. వాటన్నీటిని జాగ్రత్తగా కాపాడుకుంటూ, వాటి గురించిన వివరాల్ని కొత్త తరానికి తెలిసేలా ప్రదర్శించడం అనేది ప్రతీ దేశమూ చెయ్యాల్సిన పని అని. ఈ లెక్కన ఎన్నో శతాబ్దాల నాగారికతాక్రమానికి సాక్ష్యంగా నిలిచిన భరతఖండం చరిత్ర ఎంత పెద్దదో, అందులో మనకి అంటే (నాలాంటి సామాన్యులకి) తెలిసింది ఎంత తక్కువో కదా అనిపించింది.

ఇప్పుడు మేముండే ఊరు మొత్తం జనాభా యాభై వేల లోపే ఉండే ఒక చిన్న పట్టణం. పక్కనే ఒక మహా నగరం, అంతర్జాతీయ విమానాశ్రయం, రెండు అతి పెద్ద యూనివర్సిటీలు, మరెన్నో విద్యా సంస్థలు, టెక్నాలజీకి సంబంధించిన కంపెనీలు, ఫ్యాక్టరీలు ఉండటం వల్ల ఊరు అభివృద్ధి పరంగా చాలా ఉన్నత స్థానంలో ఉంది. దేశమంతా విస్తరించి ఉన్న ప్రముఖమైన సూపర్ మార్కెట్లు, బట్టలు, వస్తువులు, చెప్పులు, నగలకి సంబంధించిన అంతర్జాతీయ బ్రాండ్స్ అన్నీ దొరికే షాపులు చాలానే ఉన్నాయి. వీటన్నీటి పక్కనే ఈ ఊరికి మాత్రమే సొంతమైన కొన్ని షాపులు, అంటే స్థానికులు పెట్టుకున్నవి కూడా ఉన్నాయి. ఏవైనా వస్తువులు రెండు చోట్లా దొరికితే ఆ గొప్ప బ్రాండ్ షాప్స్ కన్నా కూడా ఆ దేశవాళీ కొట్లకే ఎక్కువ విలువ, గౌరవం ఉంటాయి. మన దగ్గర కూరగాయల మార్కెట్లోనో, సూపర్ మార్కెట్లోనో కొంటే కాయగూరలు, పండ్లు ఎక్కువ ఖరీదు ఉంటాయి. అదే రైతు బజార్ లోనో, పొలాలు, తోటల దగ్గర్నుంచి తెచ్చి నేరుగా అమ్మే చోట కూరగాయలు, పండ్లు మరింత తాజా అయినా సరే ఖరీదు తక్కువ ఉంటాయి కదా.. అదే ఇక్కడైతే సూపర్ మార్కెట్లో చవకగానో, ఫ్రెష్ మార్కెట్ లో ఖరీదు ఎక్కువగానూ ఉంటాయి.

యాభై ఏళ్ళ పైనుంచి నడుపుతున్న సైకిల్ షాపు, ముప్పై ఏళ్ళు పైబడిన బేకరీలు, ఇరవై ఏళ్ళ పైనుంచి నడుపుతున్న జిరాక్స్, బైండింగ్ షాపు, పాతికేళ్ళ పైబడిన పూల కొట్టు, నూట ఇరవై ఏళ్ళ నుంచీ ఆతిథ్యం ఇస్తున్న హోటల్..... ఇలాంటివి బోల్డు కనిపిస్తుంటాయి ఈ ఊరి వీధుల్లో. ఇవన్నీ ఇప్పటికీ నిత్యనూతనంగా ఉంటూ ఊర్లో జనాలందరి అభిమానాన్ని చూరగొంటున్నాయి. ఇన్నేళ్ళ నుంచీ నడుపుతున్నారంటే బహుశా వీటిల్లో కొన్నైనా కుటుంబ వ్యాపారాలు అయ్యుంటాయి. సైకిల్ షాప్, బైండింగ్ షాప్ నడిపే ఇద్దరు వ్యక్తుల్ని చాలాసార్లు దగ్గరగా గమనించాను. అసలు వాళ్ళ వాళ్ళ విధుల్లో వాళ్ళకి కలుగుతున్న సంతృప్తి, సంతోషం ఎంత లేకపోతే వాళ్ళని చూస్తే జీవితాంతం నిశ్చయంగా ఈ పని చెయ్యడానికే పుట్టాం అన్నంతగా ఆయా వృత్తులకి అంకితమైపోయారనిపిస్తుంది. అయితే, ఇంక వేరే దారి లేక అలా అదే పని చేస్తూ ఉండిపోవడం వేరు, వారి జీవనానికి సంబంధించి

వృత్తి పరంగా గానీ, సంపాదన పరంగా గానీ ఏ విధమైన అసంతృప్తులు లేకుండా వారికి వారే ఇష్టంగా ఆయా విధులకి అంకితమైపోవడం వేరు కదా! మన దేశంలో కూడా చిన్న చిన్న ఊర్లలో ఇలాంటి వ్యాపారస్థులు బోల్డు మంది ఉంటారు. వాళ్ళందరూ కూడా ఏళ్ళ తరబడి వాళ్ళ చిన్న చిన్న వ్యాపారాలు చేసుకుంటూ ఉన్నారు. ఇప్పుడు మనం కొత్తగా సాధిస్తున్న అభివృద్ధిలో భాగంగా ఇలాంటి చిరువ్యాపారులందరూ అదృశ్యమైపోయి బట్టలు, తిండి దగ్గర్నుంచి బంగారం దాకా కేవలం కార్పొరేట్ సూపర్ మార్కెట్లు, మాల్స్ మాత్రమే మిగిలిపోతే? స్థానికంగా ఆయా ఊర్లలో ఉన్న ప్రాంతీయ పద్ధతులు, సంస్కృతులు ప్రతిబింబించేలా ప్రతి ఊరికి తనదంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన ముద్ర ఉండాలంటే అభివృద్ధి పేరుతో ఇలాంటివి కనుమరుగైపోకూడదు.

ఏ దేశంలోనైనా ఏ తరం వారైనా ఎప్పటికప్పుడు కొత్తదనాన్ని అందిపుచ్చుకుంటూ, పాతదనాన్ని పదిలపరచుకుంటూ, పాత కొత్తల మేలు కలయికని సమన్వయపరచుకుంటూ ముందుకి వెళితేనే ఒక వ్యవస్థకి సమగ్రమైన అభివృద్ధి సిద్ధించినట్టవుతుంది. అవునంటారా, కాదంటారా?

*ఈస్టర్ ట్రీ ఫోటోలు గూగుల్ నుంచి తీసుకున్నవి.

మరో గుప్పెడు ఊసులు వచ్చే నెలలో...

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com

COMMENTS